

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 81/04-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. H., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 219/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 10. novembra 2003 doručené podanie Ing. J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., B., označené ako „Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namieta nečinnosť Krajského súdu v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn. 19 Cb 219/01, ktorá sa týka žaloby o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia konaného 20. apríla 2001.

Sťažovateľ podal návrh na začatie konania 9. mája 2001 na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) a namieta, že tento súd „od podania žaloby nevykonal v predmetnej právnej veci žiadny úkon, čiže... nekoná vyše dvoch rokov a päť mesiacov“. Na sťažnosť podanú predsedovi tohto súdu zo 6. júla 2003 a z 30. septembra 2003 súd doteraz nereagoval.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal návrh na ďalšie konanie a vydal tento nálež:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod spis. zn. 19 Cb 219/01 porušil svojou nečinnosťou právo navrhovateľa, Ing. J. H. priznané čl. 48 ods. 2/ Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva navrhovateľovi Ing. J. H. z dôvodu pretrvávajúcej právnej neistoty spôsobenej nečinnosťou Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom na tomto súde pod spis. zn. 19 Cb 219/01, finančné zadostučinenie vo výške: = 60 000,- Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú je odporca povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom

nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Ústavný súd sa osobitne zamerlal na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno „vzhlľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03).

Ústavný súd na základe informácie zo spisového materiálu krajského súdu zistil, že žaloba sťažovateľa bola doručená na tento súd 14. mája 2001. Po vyjadrení členov senátu, ktorému bola vec pridelená, 20. septembra 2001, že sa cítia byť zaujatí, bol spis predložený predsedovi krajského súdu, ktorý ho zaslal 12. novembra 2001 na rozhodnutie o námietke zaujatosti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd rozhodol 30. januára 2002 vo veci sp. zn. Ndob 902/01 o tom, že senát je vylúčený a 27. februára 2002 vrátil predmetný spis krajskému súdu. Predseda krajského súdu opatrením z 12. marca 2002 určil nový senát. Členovia tohto senátu sa 26. septembra 2002 vyjadrili zaujatost' vo veci a spis bol znovu 30. októbra 2002 predložený predsedovi krajského súdu. Najvyšší súd vrátil spis krajskému súdu bez rozhodnutia o vylúčení. Opätovne bol spis vrátený najvyššiemu súdu 7. februára 2003 a po rozhodnutí najvyššieho súdu z 28. februára 2003 vo veci sp. zn. Ndob 100/03 o nevyhlúčení tohto senátu bol spis doručený krajskému súdu 14. marca 2003. Po novom predložení spisu najvyšší súd vylúčil 30. júna 2003 vo veci sp. zn. Ndob 323/03 členku senátu a vrátil spis krajskému súdu 9. septembra 2003.

Krajský súd začal konať vo veci samej v priebehu decembra 2003, pričom 17. decembra 2003 sa zaoberal otázkou nariadenia pojednávania vo veci. Po zistení, že sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok zo žalobného návrhu, vyzval sťažovateľa na jeho zaplatenie. Po prevzatí výzvy sťažovateľ zaplatil súdny poplatok 5. februára 2004.

Z uvedeného vyplynuli vo vzťahu ku konaniu krajského súdu vo veci sťažovateľa sp. zn. 19 Cb 219/01 tieto skutočnosti:

Od 20. septembra 2001 do 12. marca 2002 (približne 6 mesiacov) sa konalo o námietke zaujatosti členov pôvodného senátu (senát bol vylúčený).

Od 26. septembra 2002 do 14. marca 2003 (približne 6 mesiacov) sa konalo a rozhodovalo o námietke zaujatosti členov nového senátu (senát nebol vylúčený).

Od 30. mája 2003 do 9. septembra 2003 (asi 3 mesiace) sa konalo a rozhodovalo o námietke zaujatosti členky senátu (najvyšší súd členku senátu vylúčil).

Z týchto zistení vyplynulo, že z celkovej doby od začatia konania 14. mája 2001 do 17. decembra 2003, ktorá je asi 31 mesiacov, sa takmer polovicu obdobia (asi 15 mesiacov) rozhodovalo o vznesených námietkach zaujatosti zákonných sudcov krajského súdu, ktoré majú povahu práva a súčasne povinnosti procesnej povahy, ktoré sú spojené s oznamovacou povinnosťou sudcu voči predsedovi súdu a s konaním a rozhodovaním o nej zo strany nadriadeného súdu (v tomto prípade najvyššieho súdu). Obdobie rozhodovania o týchto námietkach, keď sa spis nenachádzal na krajskom súde, teda nemožno pripisovať na vrub tohto súdu (II. ÚS 171/03). Krajský súd začal vo veci meritórne konať od 17. decembra 2003.

Ústavný súd považuje postup krajského súdu za taký, ktorý je čiastočne poznačený spomalením konania a niekoľkomesačnými priet'ahmi v konaní v obdobiach, keď sa neriešila otázka nestrannosti zákonných sudcov, pritom vzal do úvahy, že nie každý zistený priet'ah, resp. jeho intenzita, má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 120/03, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01).

Vzhľadom na uvedené okolnosti ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2004